

מכובדיי,

אני מודה לאוניברסיטה העברית בירושלים על הענקת התואר.

כבוד מיוחד זה, במקום הזה, סוגר מבחינתי שני מעגלי-חיים משמעותיים.

המעגל הראשון תחילתו בטכס פתיחת האוניברסיטה העברית ביום 1 אפריל 1925 שהתקיים כאן, לפני 89 שנים, באמפיתיאטרון שבהר הצופים, הצופה אל ים-המלח,

אבי, משה (מוסיה) לנגוצקי ז"ל, יליד סיביר, ראשון חלוצי ים-המלח, נמנה עם המשתתפים באותו טכס, ומיד אחרי סיומו ירד לחופו הצפוני של ים-המלח. שם, במסווה של רופא, הקים והפעיל במשך שלוש שנים, לבדו, יהודי בודד בסביבה עוינת, תחנת ניסיונות ותצפיות שהיוותה את היתד הראשונה של מפעלי הפקת מלחי האשלג והברום ממי ים-מלח.

אבי, שהקדיש 44 שנים מחייו להחייאת ים-המלח ולהקמת תעשיית אוצרות הטבע המוליכה בישראל, שימש לי דוגמא ומופת לאהבת הארץ, להקרבה ולנחישות המוחלטת שהינם תנאי הכרחי להשגת מטרות הנראות לכאורה כבלתי-אפשריות למימוש.

המעגל השני, הנוגע גם הוא בתואר דוקטור לשם כבוד של האוניברסיטה העברית, תחילתו בשנים 1965–1967 שבהן הייתי תלמיד מחקר לתואר דוקטור לגיאולוגיה באוניברסיטה העברית, כשנושא מחקרי דאז היה קשור בחיפושי הנפט והגז באזור ים-המלח. עם תום מלחמת ששת-הימים, שבה זכיתי להשתתף כמפקד

הסיירת- הירושלמית במערכה לשחרור ירושלים, נקטע מחקר זה
לאחר שנעניתי לקריאה לדגל של צה"ל, בו תרמתי את חלקי במשך
עשר שנים, במספר תפקידי מפתח בחיל המודיעין.
עם תום שירותי בצה"ל חזרתי לנושא חיפושי הנפט. והמשך ידוע.
אלמלא היענותי לפניית הצבא, סביר שהייתי עומד כאן לפניכם
היום כדוקטור רגיל ותיק.

עם קבלת התואר הנכבד, המוענק לי היום בגין תרומתי לתגליות הגז
שבים התיכון הישראלי העמוק, אני רואה חובה לחלוק אותו עם
עשרות רבות של גיאולוגים וגיאופיזיקאים, מרביתם בוגרי
האוניברסיטה העברית, שפעלו עשרות שנים בחברות לחיפושי נפט,
במכון הגיאולוגי, במכון הגיאופיזי, באוניברסיטאות, במשרד
האנרגיה ובמסגרות אחרות. תבונתם, מקצועיותם וחריצותם של כל
אלה עומדות בבסיס התגליות. אני מאושר לחלוק עמם את האשראי
ואת הכבוד שהינכם מעניקים לי.
הנני תפילה כי מדינת ישראל תשכיל לחלוק את פרי מרבצי הגז
הענקיים, שנפל בחלקי ליזום ולהוליך, ראש וראשונה עם העם
היושב בציון.